

Stichting Inti Huahuacuna

Nieuwsbrief december 2004

Land van Ravensteinstraat 31,
5402 EH Uden
tel. 0413-266259
e-mail: hamaschepers@hetnet.nl

Geachte lezer, beste donateur,

Dit jaar heb ik weer als vrijwilligster met de kinderen van Inti Huahuacuna gewerkt. Ieder jaar is het weer spannend om de niños, het team en het project terug te zien. Het was weer fantastisch! Inti Huahuacuna is écht hun opvanghuis. Het is dan ook prachtig om te zien hoe de kinderen uit zichzelf meehelpten. Ze vegen en schrobben en de oudsten denken mee met het team en nemen de verantwoording voor een lokaal op zich als een teamlid even weg moet.

Door een studie van Dolores heb ik 5 weken zonder haar hulp moeten werken. Alhoewel dit erg druk was, kijk ik met een heel voldaan gevoel terug op mijn verblijf in Cusco. Het werk in Cusco is oneindig, zodat ik er niet over na hoeft te denken waar ik volgend jaar in september en oktober weer vertoef!!

Hieruit zullen jullie al begrijpen dat ik na thuiskomst weer vol goede moed begonnen ben om de "project-portemonnaie" opnieuw te vullen.

In deze nieuwsbrief breng ik jullie weer op de hoogte van mijn ervaringen met de niños.

*Veel leesplezier en bedankt voor uw belangstelling,
Marianne Schepers*

Door een donatie kon samen met het team en de vrijwilligers het 5-jarig-bestaan van de asociación Inti Huahuacuna worden gevierd.

Liz bij fotocollage niños

Ontwikkeling project

Terugkijkend vanaf het ontstaan van het project tot nu is er veel bereikt. Het gebouw is prachtig gerenoveerd. Je ziet de kinderen in hun ontwikkeling groeien. We kunnen een Peruaans team een klein salaris bieden, zodat er vastigheid aan begeleiding is.

Inti Huahuacuna blijft in Cusco zelf ook niet onopgemerkt. Dolores is geselecteerd om een ontwikkelingsstudie te volgen, waardoor haar kennis in het organiseren en managen van een ontwikkelingsproject wordt verbreed. De asociación in Cusco heeft dit jaar haar 1^e lustrum kunnen vieren en met blijvende steun uit Nederland hopen we ook een 2^e lustrum vol te maken.

Zaterdag 18 september 2004

Hallo lief thuisfront,

Zo zit ik weer in het vliegtuig en is er alweer een jaar voorbij! Een paar weken voor mijn vertrek bekruipt me altijd het gevoel of het me weer zal lukken. Vooral ook of alles wat ik voor de niños mee wil nemen wel in mijn koffers past.....! Neen, dus! Maar mijn bagageprobleem werd op een unieke wijze opgelost door mijn zus, Leonie. Dankzij het feit dat zij heel zuinig al haar postzegels uit het tijdperk van de gulden heeft bewaard, zijn er 5 pakken voorzien van heeeel veel postzegels, al een paar dagen voor mijn vertrek naar Cusco vertrokken. Fantastisch!

Een donatie van 487 postzegels

Onvermijdelijk komt dan de dag van mijn vertrek. Dit is altijd een dubbel gevoel. Ik laat alles waar ik van houd achter en toch aan de andere kant is er het fijne gevoel dat het weer zover is dat ik naar mijn Peruaanse kinderen kan waar ik ook veel van houd. Wat ben ik toch een rijk mens!

De eerste vraag die mij door de douane gesteld wordt is: "reist u alleen?" Ofschoon ik daar keurig "ja" op antwoord gaat er "nee" door me heen. Nee, dit wordt een heel vol vliegtuig, want in

gedachten reizen jullie allemaal met me mee. Het is ook jullie werk dat deze kansarme kinderen zulk een prachtig, veilig opvanghuis hebben. Al die uren in het vliegtuig zijn mooie momenten om terug te kijken naar wat we het afgelopen jaar weer allemaal bereikt hebben. Lieve mensen, ik wil jullie allen nogmaals intens bedanken voor al jullie goede zorgen. Door de betrokkenheid van jong en oud en jullie financiële steun kan ik mijn werk in Cusco de komende maanden weer doen en tezamen met het Peruaanse team nieuwe plannen maken voor volgend jaar.

Bij mijn eerste stop in Atlanta word ik op zeer ruwe wijze begroet door de orkaan 'Ivan', die precies langs Atlanta afraast. Met turbulent gehuts en gebuts kwakken we uiteindelijk op de grond, waar we vervolgens uuuuuuren moeten wachten tot het vliegtuig toestemming krijgt om te vertrekken. Velen weten al dat zij die dag niet meer verder kunnen. Ik gelukkig wel, wat betekent dat ik na 30 uren reizen in Lima land. En dan komt pas het uur van de waarheid. Waar ze me normaal altijd in Amerika zo streng controleren pikken ze me nu in Lima eruit. Of ik even die 70 kilo uit wil pakken.....!! Mensen die dit zien gebeuren beginnen spontaan voor mij en mijn uit te pakken handel te applaudiseren. Na de inspectie mag ik mijn hele meuk weer inpakken en kan ik verder reizen. Dan begin ik toch mijn einddoel te ruiken. Nadat ik in Cusco de taxichauffeur uitgelegd heb dat een rit 3 soles kost en geen 15 rijden we al rammelend tezamen naar het huis van Dolores waar Angela vol spanning op mij staat te wachten. Tot maandag mag ik acclimatiseren.

Zaterdag 25 september 2004

Weer helemaal thuis!

Steeds verbaast het me weer hoe snel ik me hier thuis voel. Ik hoef niet tot maandag te wachten om de niños te zien, want als ik nauwelijks op straat ben, wordt er al van alle kanten geroepen: "Profe, profe, ben je er weer, wanneer kom je weer met ons werken, mag ik je schoenen poetsen, wil je een kaart kopen, heb je nog een telefoonkaart nodig, een gebreid poppetje, por favor"?

Voor ik het weet zijn mijn schoenen gepoetst, heb ik mijn eerste kaarten en gebreide lama in mijn tas zitten en komen de verhalen over hoe het hen het afgelopen jaar vergaan is.

En dan is het maandag en kan ik weer echt aan de slag met de niños. Onvoorstelbaar wat het team weer heeft gerealiseerd het afgelopen jaar! Dankzij de geweldige donaties is onze binnenplaats betegeld, een vies hok opgeknapt, de muur tussen het handvaardigheidslokaal en dit hok eruit gebroken waardoor het handvaardigheidslokaal groter is geworden. Ook hier is een tegelvloer gelegd, zodat we na het avondeten de vloer kunnen schrobben. Voor wat extra licht is er een raam ingemaakt.

De doorbraak betekent een grote verbetering

En de niños.....ongelofelijk hoe ook zij zijn gegroeid. Inmiddels zie ik ze al jaren en het is zo mooi om hun ontwikkeling te kunnen volgen. Vooral ook sinds we water en een douche hebben zijn zij zoveel meer mens geworden. Het team heeft van de Gemeente toestemming gekregen om as. zondag een presentatie te geven van ons project op het Plaza San Francisco. Daarmee willen we meer bekendheid geven aan ons project aan de straatverkopertjes op dit plein en in de stad.

Al onze kinderen zijn 'niños trabajadores', straatverkopers en de Policia heeft van 5 van onze jongens hun handel in beslag genomen. Ze hebben een legitimatiebewijs nodig. Dit is een ramp voor de kinderen en de gezinnen waarin zij leven. Veel van onze niños proberen hun school te betalen met het geld dat zij op straat verdienen. Marlene en ik maken een afspraak bij de Fiscalia de Familia (Raad voor de Kinderbescherming) om met hen te gaan bespreken of er gaatjes in de wet zijn om onze kinderen toch ingeschreven te krijgen.

En de rest van de week ben ik vanaf 's ochtends vroeg tot 's avonds laat op pad om ergens bij een organisatie tenten en tafels te kunnen lenen voor

onze presentatie en transport van het opvanghuis naar het Plaza San Francisco. Door al deze drukte zijn Floor en Sjoerd, een Nederlands stel, een geschenk uit de hemel. Zij besluiten niet alleen gelijk om ons deze week iedere dag te steunen, maar komen zelfs met geweldige ideetjes op de proppen. Sjoerd stelt voor om van ieder kind een foto te maken en Floor gaat aan de slag om elk kind een eigen fotolijstje te laten knutselen. Op deze wijze hangen onze eigen niños zondag ook op de panelen bij de presentatie van hun eigen opvanghuis. Floor en Sjoerd, muchas gracias!

Ook Floor en Sjoerd helpen een handje

Voor ik het weet is het alweer vrijdag, de vergadering met de Gemeente, de Raad voor de Kinderbescherming, de straatverkopertjes en coördinatoren van verschillende projecten.

In de eerste vergadering hebben alle kinderen hun verdriet en grief over de behandeling door de Policia kunnen uiten en moeten we nu constructief naar oplossingen gaan zoeken. Na de vergadering hol ik nog even naar mijn favoriete restaurantje om de eigenaar om lunches te vragen voor onze kinderen tijdens de presentatie as. zondag. Marco is een geweldig mens en hij belooft dat ik om 11.00 uur de lunches mag komen ophalen.

Zaterdag 2 oktober 2004

De grote dag!

Afgelopen zondag was het dan zover, de grote dag van de presentatie van het project. Het eindresultaat mocht er zijn. Werkelijk schitterend!

Profe Cecilia van de Sala de Manualidades had een prachtige maquette gemaakt van ons hele opvanghuis. Zelfs inclusief de mooie muurschild-

dering op de patio. De niños zelf gaven aan alle kinderen op het plein uitleg over hun opvanghuis en wat zij er zoal doen.

Een prachtige maquette van het opvanghuis

Het raakte me diep om te zien hoe trots ze dit vertellen, met zoveel hart en ziel. De belangstelling was geweldig en zelfs Paca kwam heel trots bij ons kijken en tevens proberen of ze iets verkocht kon krijgen uit het houten snoepkraampje dat om haar hals hangt.

Paca is een van de voorbeelden waar ik uiteindelijk zo intens blij mee ben, dat we weer een beetje richting aan haar leven hebben kunnen geven. Paca is 23 jaar en lichamelijk gehandicapt. Zij leeft al vanaf haar 5 jaar op straat en heeft altijd overnacht in een project dat nachtopvang biedt aan straatkinderen. Het trieste is echter dat deze kinderen hier maar tot hun 18 mogen overnachten. Paca is al eens bevallen van een kind, dat zij heeft afgestaan aan een weeshuis. Onlangs is Paca weer bevallen van een baby, die ze perse zelf wilde groot brengen.....op straat. Op een nacht is Paca op straat gevonden met haar baby dood in haar armen.

In het ziekenhuis constateerde men dat de baby gestikt is in de moedermelk. Zo ongelofelijk triest! Alle straatkinderen tezamen hebben een wake gehouden voor de baby. Onder het toezien van God hebben zij kaarsen gejat in de kerk, bloemen gejat uit tuinen en op hun eigen wijze zo hartverwarmend afscheid genomen van dit mensenlevetje. En Paca, die was de weg helemaal kwijt, verzorgde zich nog slechter, het leven hoefde van haar niet meer. Het team van Inti Huahuacuna heeft de koppen bij elkaar gestoken en we hebben besloten de gok te wagen om voor Paca handelswaar te kopen om op straat te verkopen. We hebben afgesproken dat ze ons

wekelijks wat af zal lossen en zo beetje bij beetje in haar levensonderhoud en een nieuw levensdoel kan gaan voorzien. En wat we nooit hadden durven hopen is dat het werkt. Ze komt keurig iedere week wat geld aflossen en je ziet haar overeind krabbelen. Dit zijn dan weer de kleine dingen die mijn werk zo intens de moeite waard maken en als ik haar dan zondag met haar snoepkraampje zie lopen ben ik werkelijk een gelukkig mens.

Paca toont trots haar winkeltje aan Dolores

Om deze prachtige zondag ook feestelijk af te sluiten voor onze kinderen hebben we hen allen uitgenodigd voor een warme maaltijd. Een donateur die een extra financiële bijdrage had gekregen vanwege zijn 12,5 jarig jubileum op de zaak, had dit bedrag aan Inti Huahuacuna geschonken. Aangezien wij ons project presenteerden aan de stad vanwege ons 1e lustrum, was dit voor mij een mooi moment om deze donatie hiervoor te gebruiken. Wat hebben ze gesmuld! De heerlijke supervette kipkussen die ik op het eind van allemaal heb gekregen zal ik dan ook zeker mee terugbrengen naar Nederland!

Op maandagochtend heb ik al om 09.00 uur een afspraak bij de Raad voor de Kinderbescherming, tezamen met onze straatverkopertjes wiens handel is afgepakt door de Policia. Zij heeft voor mij uitgevlooid dat de Policia nooit spullen af mag pakken, want ook dit is stelen. Wij moeten

dus gewoon iedere ronde aangifte doen van diefstal door een agent! Uiteindelijk is dit niet de oplossing van het probleem, maar we hebben wel een fantastisch iemand nu achter ons staan die ons wil helpen. Poco a poco, beetje bij beetje, komen we er wel. Ook de schoenpoetsers op Plateros zitten met hetzelfde probleem als onze niños en aangezien zij niemand hebben die voor hen knokt proberen wij ook hen een handje te helpen.

Voor deze mannen hebben we 5 bodywarmers gekocht waar we de naam Inti Huahuacuna op hebben laten naaien. Op deze wijze kunnen zij zich identificeren, horen zij ook ergens bij en hierdoor zou de Policia hen misschien meer met rust laten.

De schoenpoetsers met hun nieuwe bodywarmers

Gelukkig zijn er deze week flink wat "hulpvluchten" binnengekomen in Cusco. Allereerst heb ik op dinsdag een "vlucht" vrijwilligers van het vliegveld gehaald. Twee Udense jonge mensen uit het onderwijs, Hanneke en Sander, komen ons team voor 9 maanden versterken. Geweldig, dat zij huis en haard achter zich laten om zulk een lange tijd er voor onze niños te zijn!

De tweede "hulpvlucht" was de aankomst van onze Nederlandse tandarts Albert met zijn vrouw Hanke. Twee jaar geleden heb ik Albert en Hanke ontmoet in mijn hostel in Lima. Zij waren toen op vakantie in Peru en hebben gedurende hun verblijf in Cusco alle bekkies van onze kinderen gereviseerd, tezamen met het tandartsenteam van het armenziekenhuis. Beiden zijn toen zo geraakt door dit werk, dat zij nu zelf een tandartsenproject hebben opgezet in Noord-Peru. Daar zijn zij nu naar onderweg, maar ze zijn speciaal voor Inti Huahuacuna eerst naar Cusco gekomen om wederom onze kinderen van hun pijn af te helpen.

Nelida, een meisje van 14 jaar, heeft zulk een kapotte, rotte, blijvende voortanden, dat deze er absoluut uit moeten. Een prothese voor dit meisje gaat zeker 250 dollar kosten en dan broeit mijn geweten.

Het mooie van mijn werk hier is dat er tussen dit alles door ook nog vreselijk gelachen kan worden. Onze 5-jarige Maribel moet ook op de stoel bij Albert plaats nemen, maar geeft aan dat ze eerst Dolores moet spreken. Uit een tasje tovert ze een ongelofelijke vies, kapot en lelijk babybroekje tevoorschijn. Met een stralend gezichtje geeft ze dit aan Dolores met de woorden dat het een cadeautje voor haar zoontje Sebastian is, aangezien het haar niet meer past. Dolores bedankt met een stralend gezicht voor deze prachtige milde gift en Maribel vraagt of ze het echt mooi vindt. "Si, si, me gusta mucha", "ja, ja, ik vind het erg leuk" zegt Dolores nogmaals, waarop dit kleine verwaarloosde snottebelleke bloedserieus zegt: "dat kost dan 2 soles....."!! We kwamen niet meer bij van het lachen!

Als we uiteindelijk 's avonds naar huis gaan roept zo nog naar Dolores "profe, profe en maakt daarbij, als een groot mens, het gebaar met haar vingers dat er nog geld over de brug moet komen!

zaterdag 9 oktober 2004

Praatjes vullen geen gaatjes!

Deze week hebben we aan den lijve ondervonden hoe waar dit gezegde is! Maandag en dinsdag hebben de Nederlandse tandarts Albert en zijn vrouw Hanke een race tegen de klok geleverd om alle bekkies van onze niños te reviseren. De schade aan de gebitjes was groot, evenals het aantal kinderen, dus tijd voor een praatje was er absoluut niet bij. Van 's ochtends 08.00 tot 's middags 13.00 mochten we op maandag en dinsdag de tandartsenafdeling van ziekenhuis La Lorena gebruiken. Daarbij werden we geholpen door de tandartsen Edward, Jesus en de assistente Dora. Wat waren we die dagen blij met de hulp van Hanneke en Sander.

Zij hebben alle kinderen buiten bezig gehouden en ze steeds 5 aan 5 naar binnen gebracht, om de rust in het ziekenhuis te bewaken. Ze hebben buiten een fantastisch knutselwerk als dank voor de tandartsen zitten knutselen. Werkelijk op het laatste nippertje hebben we ons werk afgekregen. Albert en Hanke, jullie zijn kanjers.

Heel ontroerend waren de woorden van tandarts Jesus na het uitspreken van onze dank aan hen.

Nelida in de tandartsstoel

Zij vond dat wij absoluut niet hen moesten bedanken, maar dat het juist omgekeerd moest zijn. Dankzij onze inzet, enthousiasme en doorzettingsvermogen krijgen wij dit voor elkaar en op deze wijze kunnen ook zij gratis iets doen voor hun eigen arme volk.

Inmiddels ben ik er wel achter dat ik niet voor niets zorgen heb gehad over de getrokken voortanden van Nelida. Sinds de dag dat ze die tanden mist loopt Nelida met een das om, die ze zo hoog opgetrokken heeft dat hij haar hele mond bedekt. Daarbij is Nelida een stil, gesloten, teruggetrokken meisje. Ontzettend kien, met veel levensvragen in haar Peruaanse koppie. Het blijkt dat Nelida een maand geleden een zelfmoordpoging heeft ondernomen en zeer kritiek in het ziekenhuis heeft gelegen. Ze had rattenvergift ingenomen en weigert tot op de dag van vandaag met iemand hierover te praten, ook niet met haar moeder. Ik kan me zo goed voorstellen dat mensen hun leven hier soms zo uitzichtloos vinden, dat dit op een bepaald moment even de enige uitweg lijkt. Wat hoop ik dat iemand van ons team bij haar een klein beetje de deur open krijgt en dat Nelida datgene wat haar zo triest maakt kan gaan delen. En die prothese.....die moet er komen, dat is voor mij zeker!

De volgende dag komt een van onze meisjes, Liz, naar me toe dat ze zich al dagen ziek voelt. 's Avonds hoge koorts, zware hoofdpijn en volgens haar eigen zeggen is haar hele lijfje "débil".

Voor mij tijd om Dr. Carlos weer met een bezoek te vereren.

Hij wil dat Liz haar bloed laat onderzoeken en de volgende ochtend sluiten we keurig aan in de ellenlange rij van het Centro de Salud de Ttio. Met de uitslagen gaan we 's avonds terug naar Carlos en Liz blijkt een salmonella-bacterie te hebben. Vervolgens moeten we alle apotheken van de halve stad af om de medicijnen te pakken te krijgen die Carlos heeft voorgeschreven. Dure medicijnen, die ik gelukkig weer kan betalen uit de donatie van het ziekenhuis in Veghel. Ik hoop dat Liz zich over een paar weken weer beter voelt en goed de raad van Dr. Carlos opvolgt om deze ellende in de toekomst te voorkomen.

Dr. Carlos onderzoekt Liz

Uiteindelijk sluit ik de week af met een heel plechtige ceremonie. Sinds donderdag ben ik de heuse peetmoeder van een Peruaanse soldaat!

Juan is een ontzettend goede knul, 18 jaar en analfabeet. Hij heeft een groot verantwoordelijkheidsgevoel richting zijn broertjes en zusjes en vanwege hen blijft hij onafgebroken toch naar huis gaan. Toch is dit de slechtste plek waar hij zijn kan, want hij is niet opgewassen tegen de druk van zijn stiefmoeder en alcoholische vader. Zij pressen hem continue om op rooftocht te gaan, zodat pa aan zijn behoefte kan voldoen. Om structuur in zijn leven te brengen en de druk van thuis te ontlopen heeft Juan zich 4 weken geleden als vrijwilliger aangemeld bij het leger.

Hij wil absoluut deze keer volhouden en zijn leven een andere wending geven.

Juan is door zijn eerste maand heen gekomen en als afsluiting van deze maand krijgen zij zeer officieel hun geweer overhandigd. Een peetmoeder verricht deze taak en ik heb eerst heel goed rondgevraagd welk prijskaartje er aan deze plechtige titel komt te hangen. Gelukkig blijkt het een symbolische functie te zijn en bij het zien van het intens gelukkige gezicht van Juan ben ik heel blij dat ik dit voor hem kan betekenen. Het is zulk een dubbel gevoel, want al ben ik nog zo anti geweer, vechten en oorlog, toch ben ik zo vreselijk blij voor Juan en hoop ik intens dat hij deze kans met 2 handen aanneemt.

Zaterdag 16 oktober 2004.

Ziekenhuis in, ziekenhuis uit!

Die maandag zit ik echter eerst uren op wacht in het ziekenhuis met Renzo, een van onze niños. Hij is 3 maanden geleden aangereden door een fietser en had zijn arm op verschillende plaatsen gebroken. Zijn ouders zijn met hem naar het ziekenhuis gegaan en kregen te horen dat hij de volgende dag onmiddellijk geopereerd zou moeten worden. En wat zo vaak met onze niños gebeurt is, dat de ouders dan letterlijk uit armoede niet teruggaan. Met gevolg dat de arm van Renzo compleet fout is vastgegroeid en hij dag en nacht pijn heeft. Om maar met zijn eigen woorden te spreken: "deze arm daar kan ik niets mee, hak hem er maar af en gooi hem maar in de vuilnis-emmer". Voor Renzo is dit een dubbele handicap, want hij is geestelijk echt achter op leeftijdsgenoten en heeft een spraakgebrek. Voor mij een reden om met hem te gaan kijken of er nog iets verbeterd kan worden aan zijn arm.

Al die ontelbare uren die ik gewacht heb zal ik jullie besparen, maar het systeem in dit ziekenhuis wil ik toch echt even met jullie delen. Iedere specialist heeft ongeveer 16 patiënten op een dag en schrijft hiervoor 16 beurtbriefjes uit. Je moet dus om 05.00 uur 's ochtends in de rij gaan zitten om een van deze cupos te bemachtigen. Om de verantwoordelijkheid ook een stuk bij de ouders te leggen had ik hen opgedragen om op dat tijdstip in de rij te gaan zitten. Als je de gelukkige bent dat je een cupo (bon) in je bezit krijgt, sluit je aan in een rij bij de kassa om deze afspraak te betalen.

Als je inmiddels spataderen hebt gekregen van het staan in deze rij mag je naar de volgende om

je betaalbewijs in te wisselen in een turno, je officiële beurt. Mochten jullie denken dat je er dan bent, mooi niet, hoor! De dokter begint om 09.30 uur en al die tijd ga je vervolgens daar op je beurt zitten wachten. Als je aan de beurt bent is je privacy een heel klein ijzeren frame waar een zeventiger-jaren todje tussen zit gespannen en dan maar hopen dat je niet helemaal uit de kleren hoeft! Bijna 2 volle dagen heb ik van hot naar her gespold met Renzo.

Renzo bekijkt samen met de arts de röntgenfoto's

De traumatoloog van maandag besloot nl. dat hij middels een operatie wilde proberen meer beweging in zijn arm te krijgen. Dit betekende dat we zijn bloed moesten laten onderzoeken en ook naar de cardioloog moesten om Renzo klaar te maken voor de operatie. De cardioloog maakte een hartfilmpje van hem en zei tegen Renzo dat hij nu zou kunnen zien of hij verliefd is.

Renzo begint te stralen en zegt in zijn gebrekkige bewoordingen: "mi chiquitita vive en Holanda", "mijn kleine meisje woont in Nederland". Hierop kijkt de cardioloog me stralend aan en feliciteert me met mijn "verloofde". Aangezien ik weet dat de chiquitita van Renzo 19 jaar is en blond, zeg ik dat ik een beetje te oud ben om zijn liefje te zijn. Hierop zegt de cardioloog heel lief, dat het om mijn innerlijk gaat en niet om mijn uiterlijk.....!! Met deze opsteker kan ik weer wekken vooruit!!

Na dit hele gebeuren hol ik naar de vergadering met de Gemeente en de Raad voor de Kinderbescherming. Er komt echt geen einde aan de acties van de Policia. Deze week zijn 's nachts om

02.30 uur de spulletjes van onze niños afgepakt, inclusief de 3 soles die ze die nacht verdiend hadden. Nooit zal ik hier aan wennen, kinderen zo jong, die op dit tijdstip op straat rondhangen. Toch de volgende dag naar school gaan, bij ons hun huiswerk komen maken en weer de rest van de nacht op straat hun spullen proberen te slijten. Om deze reden willen we ook veel meer straat- en buurtwerk gaan doen. Onze niños leiden echt 2 levens, een leven bij ons en een buiten op straat. We moeten veel meer contact gaan krijgen met hen en hun leven in de wijk en wat zou ik daar graag aan mee willen werken.....! Op kleine schaal doe ik dat hier, maar dat zet absoluut niet genoeg zoden aan de dijk.

Om wat gewicht in de schaal te leggen tijdens mijn verblijf hier in Cusco heb ik ook nog een afspraak met de burgemeester geregeld.

Een afspraak met de burgemeester

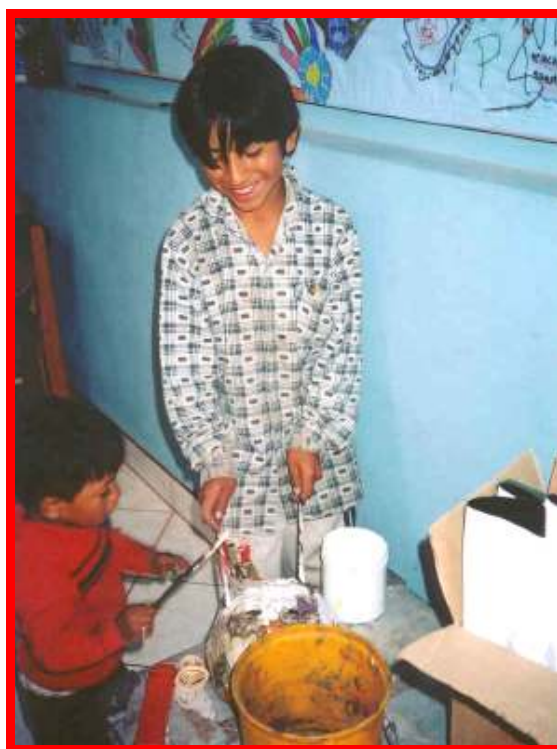
De volgende zaken staan op mijn verlanglijstje:

1. De melk die ons vorig jaar al beloofd is.
2. Voortzetting gratis gebruik van de speeltuin.
3. Een sportveld op een lap grond boven in de wijk.
4. Gratis uittreksels uit het geboorteregister voor onze straatverkoptjes.

De burgemeester is de vriendelijkheid zelf, poseert tezamen met mij op de foto en belooft gouden Andesbergen. Ik vrees wel dat ik volgend jaar echt terug moet om hem deze foto te laten zien en te herinneren aan alle beloftes. Maar we gaan van iedere belofte een document maken en aangezien we eeuwige optimisten zijn rekenen we op een goede afloop!

Waar ik heel wat liever een goede afloop voor zou willen is voor Jesus. Je kunt je niet voorstel-

len hoe Jesus in de afgelopen 2 jaren is veranderd. Wat had ik dit jochie 2 jaren geleden graag stiekem in mijn bagage mee naar huis willen nemen! Het was een ongelofelijk lief, rustig, zorgzaam knaapje, als een vader voor zijn baby zusje en andere broers en zussen. Deze taak is hem ongevraagd toebedeeld door zijn alcoholische moeder. Zijn vader, ook een alcoholist, is al jaren geleden de plaat gepoetst naar de jungle. Inmiddels heeft zijn moeder Jesus al 2x verkocht. Eenmaal voor 100 soles (25 euro) om een jaar te werken bij een boer op de campo en een tweede keer voor 30 soles om te werken op de markt. Als je nu zijn ogen en zijn verwaarloosde koppie ziet, vrees ik echt dat we hem niet kunnen redden van een straatleven. Totaal ongewassen, een stank die niet te harden is en hij weigert zich bij ons te douchen.

Jesus en zijn broertje Jeremia aan het verven

Als ik hem zie sloffen, zo eenzaam, moet ik denken aan de prijs van de "Vier Vrijheden" die Koningin Juliana ooit uitgereikt kreeg. Die vrijheden zijn de morele pijlers van onze beschaving. De eerste is vrijheid van meningsuiting, de tweede vrijheid van godsdienst en levensovertuiging, de derde vrijwaring van nood en gebrek en de vierde het vrij zijn van angst en vrees.

Wat zijn onze kinderen hier nog ongelofelijk verwijderd van deze vrijheden en ik denk dat ik zelfs in mijn stoutste dromen me niet kan verplaatsen in hun leven, vol armoede en angst. Wat

voel ik me dan vaak klein en beperkt in datgene wat ik voor hen kan doen.

Toch tel ik mijn mooie momenten en een van deze momenten is zeker Nelida.

Deur naar vrijheden pas op een kier

Ik ben met haar naar de tandarts gegaan en ik wist niet wat me overkwam. Deze stille, gesloten Nelida, kwam echt op me afhollen, we hebben gepraat, gedeeld, ze liet me dingen zien, sprak over haar toekomst, haar leven in Cusco en in november krijgt ze een prothese. Deze kleine dingen kleuren mijn weekend weer helemaal!

zaterdag 23 oktober 2004

De duivel sch... altijd op dezelfde hoop!

Vol goede moed begin ik weer aan een nieuwe week. Mijn tijd begint te dringen en het voelt dan ook goed om nu tezamen met Dolores de schouders onder deze laatste loodjes te zetten. Al weken loop ik tijd te zoeken om eens lekker de kast van de Sala de Manualidades op te ruimen.

Gerdie, de zus van Hans, heeft schitterende dozen opgeschilderd om alle materialen in te bewaren. Het enige probleem is dat als je aan zulk een klus begint je hem ook af moet kunnen maken. Met behulp van Hanneke en Linda, een andere

vrijwilligster, wordt een begin gemaakt en het is maar goed dat het niet alleen van mij afhangt,

De mooi beschilderde dozen van Gerdie sieren de kast

want dan was er weer weinig van terechtgekomen. Als we juist alles uit de kast hebben gehaald komt Nelida met een heel gesloten, maar zeer resolute houding, naar mij toe. Of ze me, por favor, kan spreken. Ze zegt dat ze veel nagedacht heeft en besloten heeft dat ze op 28 oktober tezamen met mij mee wil reizen naar Nederland.....! 14 Jaar is ze! Ze vertelt dat ze grote problemen heeft en dat niemand haar begrijpt, want alle mensen die hier wonen weten niet beter dan dat dit nu eenmaal hun leven is. Ze kan en wil niet meer hier in Cusco blijven, het uitzichtloze bestaan hier deprimeert haar zo intens dat ze het gevoel heeft dat ze stikt. Haar school is te hoog gegrepen voor haar, maar ze mag van haar ouders het niet op een lager niveau doen want dan duurt haar middelbare school jaren langer. Daar is geen geld voor, dus moet ze van school af en maar iets geen bedenken wat ze op straat kan gaan verkopen. Hierdoor is ze gedoemd hetzelfde uitzichtloze bestaan te gaan leiden als alle jeugd hier en haar enige ontsnapping uit dit leven is met mij mee naar Nederland te gaan! Met een diepgewortelde boosheid in haar ogen zegt ze me dit alles en ik voel gelijk hoeveel waarde ze hecht aan mijn antwoord. Nog geen 2 maanden geleden koos ze ervoor om zelfmoord te plegen en nu heeft ze voor zichzelf deze oplossing bedacht: wel kiezen voor leven, maar nooit meer in de vorm van overleven! Lieve mensen, en om dan de juiste antwoorden te geven, haar zeer serieus te nemen zonder valse hoop te wekken en toch proberen positiviteit in je antwoord aan haar mee te geven. ¡Que difícil, wat moeilijk! We hebben lang tezamen gesproken en waar ik haar vooral naar heb laten kijken is dat deze keuze op dit moment in haar leven geen verbetering in haar situatie zal brengen. Een leeftijd van 14 jaar, geen opleiding, alleen Spaans spreken, zal in

Nederland een nog grotere vorm van overleven zijn dan zelfs haar leven hier in Cusco. Ik heb haar gevraagd ons gesprek te laten zakken, er opnieuw zelf naar te kijken en bij me terug te komen als ze er nogmaals over wil praten. Tot mijn grote verbazing komt ze de volgende dag met een veel opener gezicht op me af en zegt dat ze begrijpt wat ik bedoel. Dat een mens moet vechten om iets te bereiken en dat op dit moment haar strijd eruit moet bestaan om eerst en vooral ouder te worden, haar school af te maken, Engels te leren en dan zal er een dag komen dat zij uit dit troosteloze bestaan kan ontsnappen. Onvoorstelbaar, wat een wijsheid op deze leeftijd! Mijn grote hoop is nu dat ze dit gevoel ook nog naar boven weet te halen op momenten dat alles haar hier weer aanvliegt.

Op dinsdag ga ik vol spanning naar mijn markt-mannetje, die als alles goed is een klus voor mij heeft geklaard. Afgelopen december heeft o.a. het Elzendaal College in Boxmeer een kerstmarkt georganiseerd, waarvan de opbrengst voor onze niños is.

De prachtige wandlap van het Elzendaal College

Een van de leerlingen had het geweldige idee om de bezoekers van deze markt symbolisch de kinderen van Inti Huahuacuna een hand te laten geven. Ze had een groot laken mee naar school genomen en iedereen heeft zijn hand, inclusief een lieve boodschap, op dit laken geschilderd. Mijn marktman heeft het laken in plastic genaaid, zodat ik het mooi beschermd tegen de vieze handjes van onze kinderen, tegen de muur van de Sala de Manualidades kan hangen. En het is schitterend geworden.

Ook de foto's die Sjoerd en Floor van onze niños gemaakt hebben zijn tussen plastic verwerkt, aangezien glas in ons opvanghuis nooit een lang leven beschoren is.

Sjoerd heeft alle 80 kinderen van die dag gefotografeerd

De afgelopen week zijn we een paar dagen het broertje van Juan, Nestor, gaan zoeken. Hij is al weken niet meer bij ons gekomen, verschijnt ook niet op school terwijl het een heel goede leerling is en wordt op allerlei plekken gesignaleerd waar hij beter niet kan komen. Na 2 dagen zoeken vinden we hem en bij het zien van ons begint hij onmiddellijk te huilen. Hij is compleet uitgehongerd en doodop. We vragen hem of hij met ons mee wil gaan, eerst iets eten en dan naar school. Dat wil hij dolgraag en vanaf die dag gaat hij weer trouw naar school en komt bij ons zijn huiswerk maken. Voor hoelang.....? Ik weet het niet, maar het blijft het proberen waard. De situatie thuis is allerbelabberdst. Vader eeuwig dronken, moeder ook altijd dorstig en de nieuwe vriend van moeder feest even hard mee. Zulk een drinkgelag eindigt altijd met ruzie, waarop de kinderen midden in de nacht buiten worden gezet of van angst zelf de straat op gaan.

Als je dan die kleine Maribel de volgende ochtend bij ons ziet aan komen, zo vies, zo hongerig en zo verwaarloosd. Van de week had ik Profe Marlene een koekje bij de koffie gegeven, wat zij nog niet op had toen Maribel binnen kwam. Op het moment dat ik binnen kom zit Maribel heerlijk dat koekje op te peuzelen en ik kijk naar Profe Marlene en zeg lachend: "wat een heerlijk koekje heeft Maribel, hè"! Op het moment dat ik terug kijk naar Maribel stopt ze muy rapido, recht uit haar mondje, dat heerlijke soppige natgelebberte koekje met haar vieze kluijjes in mijn mond.....! Waarop Dolores stralend zegt: "Marianne, delen doen de kinderen alleen met degene die ze vertrouwen en waar ze van houden".

Slik.....!! Komt hier dan het gezegde "de liefde gaat door de maag" vandaan!?!

Maribel smult van haar koekje

Ook bij het volgende verhaal heb ik 3x moeten slikken. Dagelijks komen er 3 kinderen uit een gezin bij ons. Sandra, Andre en Lesley zijn ontzettend lieve, goed verzorgde kinderen. Geen mens zou denken dat de moeder van deze 3 zelf altijd een straat kind is geweest en nu de volledige zorg over haar kinderen in haar eentje draagt. De moeder werkt zich werkelijk uit de naad om haar kinderen te onderhouden en gisteren kwam ze voor advies bij ons. Ze voelt zich al heel lang erg ziek, maar kan zich niet veroorloven naar een dokter te gaan. En dan is Dr. Carlos altijd weer een geschenk uit de hemel. Ze kan dezelfde avond nog komen en om 22.00 uur belt Carlos ons nog op om te zeggen dat het echt niet goed gaat met deze vrouw. Hij zal helpen waar hij kan, maar hij heeft ook onze financiële steun nodig.

Ze blijkt infecties en ontstekingen in haar baarmoeder te hebben en hierdoor ook intense hoofdpijnen. Carlos vermoedt dat ze geopereerd moet worden en de volgende dag zit deze moeder huilend en over haar toeren bij ons. Wat nu, wie zorgt er voor haar kinderen als ze in het ziekenhuis komt te liggen, hoe moet ze dit alles betalen? Dit voelt voor mij als "de duivel sch... altijd op dezelfde hoop" en ik weet gelijk dat deze kinderen hun moeder niet mogen missen.

Hier moet geholpen worden en na haar getroost te hebben en beloofd te hebben dat we de volgende ochtend met haar mee zullen gaan naar het ziekenhuis, gaan we alvast medicijnen kopen en

een echografie laten maken. Wederom zit ik in een rij in het ziekenhuis zit te wachten. Het blijkt dat ze ontstekingen heeft in haar baarmoeder, maar het grootste probleem zit waarschijnlijk in haar maag en daar zal dan ook die opgezette buik vandaan komen. As. dinsdag mogen we terug komen bij Carlos en hopelijk komt er dan het juiste antwoord wat er mis is met de gezondheid van deze vrouw.

Sandra, Andre en Lesley tijdens de presentatie

woensdag 27 oktober 2004

Aan alles komt een eind.....

Zo ook aan mijn tijd hier in Cusco! Ben ik klaar om naar huis te gaan? Ja en nee! "Ja" wat betreft het stuk dat ik weer naar huis verlang en dat ik op een Peruaanse wijze toch mijn Europese lijst met werkzaamheden heb afgehandeld. "Nee" wat het werk met de niños hier betreft. Wat zouden we graag nog veel meer willen doen als we daartoe de middelen en de mogelijkheden zouden hebben. Iedere dag dient zich iets nieuws aan, iedere dag weer opnieuw is het keuzes maken in wat je kunt doen voor een kind en of het wijs is om dat te doen. Gisteren kregen we bijvoorbeeld een telefoontje van iemand die ons vroeg of wij, por favor, naar het huis van een tante van Renzo willen gaan. De persoon die belde is ervan overtuigd dat het geestelijk gehandicapte nichtje van Renzo, Irma, daar al een tijdje achter slot en grendel wordt vastgehouden. Vreselijk, en het

ergst van alles is dat wij het onmiddellijk geloven. We voelen dat het verhaal klopt.

Irma poseert voor de muurschildering in de patio

Irma is zwaar ondervoed en we zijn al een keer-tje meer met haar naar de spoedeisende hulp gemoeten omdat ze compleet uitgedroogd en ondervoed was. En welke beslissing neem je dan.....? We hebben besloten om hier niet zelf op af te gaan, maar de Fiscalia de Familia (de Peruaanse Raad voor de Kinderbescherming) in te lichten.

Het trieste is dat zulk een officiële wegen in Peru veel tijd kosten, maar ter bescherming van ons werk met de niños en om hopelijk meer resultaat voor Irma op de lange termijn te bereiken lijkt ons dit de juiste weg. We hebben nog veel meer ondervoede kinderen en we weten dat we nog een lange weg te gaan hebben, maar poco a poco, beetje bij beetje hopen we verder te groeien in ons werk en in de opvang van deze kansarme straatverkopertjes.

Als ik zie wat we in de 5 jaren dat Inti Huahuacuna bestaat al bereikt hebben, ben ik intens trots op het team hier en op alle donateurs die dit mede mogelijk gemaakt hebben. ¡Muchas gracias! Natuurlijk dromen we ook stiekem van een betere toekomst voor de niños van Inti Huahuacuna,

want per slot van rekening is het gezegde "de jeugd heeft de toekomst"! Dat dit voorlopig nog een boze droom blijft beseft ik terdege, maar dit stimuleert mij dan ook des te meer om door te gaan met de opvang van deze kinderen.

Vandaag kwamen de kinderen mijn handen vast pakken en tegen me zegen dat ik niet terug naar Nederland mag. Hierop antwoordde ik hen dat ik echt terug naar huis wil, omdat mijn man alleen is en dat ik ook moeder ben van 3 kinderen. Daarop begonnen ze allemaal te stralen en reageerden ze: "Zie je wel, profe, dat je dus hier moet blijven. In Nederland heb je maar 3 kinderen en hier veel meer....."!!

Uit deze woorden zullen ook jullie begrijpen dat ik nog niet klaar ben met mijn werk hier. Zolang als het leven zelf onze niños nog zo weinig mogelijkheden biedt, zullen wij voor hen de zon moeten laten schijnen. Ik wil jullie allen dan ook nogmaals namens al onze niños uit de grond van mijn hart bedanken, dat jullie de zonnestraaltjes willen zijn die de "kinderen van de zon" hier verwarmen.

Met deze nieuwsbrief hoop ik jullie weer een beetje op de hoogte te hebben gebracht van het reilen en zeilen van de niños, het project en het team in Cusco.

Zoals jullie weten is voor mijn inzamelingsacties deze goede doelenstichting opgericht. Giften zijn aftrekbaar voor de belasting. Indien een donateur zich dmv een schenkingsakte voor 5 jaren wil binden is de aftrek het gunstigst. Indien u dit wenst, kunt u daarvoor een formulier bij mij opvragen. Als steun voor ons project verzorgt het Notariskantoor Uden, aan de hand van het ingevulde formulier, kosteloos het opstellen van de akte.

Mocht deze nieuwsbrief voor u aanleiding zijn om het project Inti Huahuacuna (opnieuw) te steunen, dan kunt u een bijdrage storten op:

girorekening 9233476 ten name van Stichting Inti Huahuacuna, Land van Ravensteinstraat 31, Uden.

Heel veel dank voor uw belangstelling. Mede namens het bestuur wens ik u een voorspoedig 2005.

Marianne Schepers